

Ivan Albreht:
Jelka in mah.

(Legenda.)

Na nebu zvezdic roj molči,
 o temò zavite so vasi,
 o sneženi plašč odet je les,
 prepoln ves tajnih je čudes.

Po snegu mlada mati gre
 in trudne so ji že noge.
 Samotna je popotnica
 Marija z Jezusom bilá.

In gre, prišla je do vasi —
 nikjer prostora zanju ni
 in v drugi, tretji prav tako!
 Marijo solze oblijo.

»O, ljubo Dete, kaj sedaj,
 naprej ne morem ne nazaj?!
 Nikjer za naju ni peči,
 od mraza ledeni mi kri.«

Tedaj se zgane gosti les,
 ki poln skrivnostnih je čudes —
 In vitka jelka zadrhti,
 tako Mariji govori:

»Poslušaj me, popotnica,
 ki nosiš sina Jezusa,
 če pri ljudeh prostora ni,
 pa si pri meni odpočij!

Vse veje razgrnila bom,
 pred mrazom vaju skrila bom.
 Pod mano raste mah mehak,
 na njem počitek bo sladak.«

In z Detetom objokana
 Marija je pod jelko šla.
 Tam se ogreje, tam zaspi,
 dokler je zarja ne ozbudi.

»Kaj naj ti dam zdaj za spomin?«
 drevesu zjutraj pravi Sin.
 »Ko čez in čez bo vse mrtvo,
 le ti zeleno boš drevo!

In mah, ki dal mi je pokoj,
 zelen bo vedno pod teboj!« —
 Tako je še današnje dni:
 za mah in jelko zime ni.

Slikal Francè Gorše